

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.042/2022/4.
A felperes:	Felperes neve (Felperes lakcíme)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró jogi képviselő: Felperes jogi képviselője kamarai jogtanácsos; Felperes jogi képviselő címe)
Az alperes:	Készenléti Rendőrség Alperes címe
Az alperes képviselője:	dr. Alperes jogi képviselőjének neve kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (8. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	a Fővárosi Törvényszék 34.K.705.830/2021/7. számú végzéssel kijavított 34.K.705.830/2021/5. számú ítélete

Í T É L E T:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 5.750 (ötezer-hétszázötven) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A per alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagjaként rendőr őrnagy rendfokozatban, alosztályvezető beosztásban tevékenykedett a Munkáltató Osztály neve Emberkereskedelem Elleni Alosztály állományában.

[2] A per előzménye, hogy a felperes 2020. április 9. napján szolgálati panaszt nyújtott be, amelyben megbízási díj kifizetését kérte a 2017. április 1. napjától 2020. szeptember 30. napjáig terjedő időszakban helyettesítés keretében havi rendszerességgel folyamatosan végzett osztályvezetői feladatok ellentételezéseként.

[3] A szolgálati panaszt elutasító, 2020. június 4. napján kelt határozat ellen benyújtott kereset folytán indult bírósági eljárás jogerős lezárásaként a Kúria a Kf.VII.39.633/2021/5. számú ítéletével (a továbbiakban: a Kúria ítélete) az elsőfokú bírósággént eljáró Fővárosi Törvényszék 16.K.705.247/2020/17. számú ítéletét megváltoztatva az alperest 1.835.894 forint megbízási díj és az ezen összeg után 2018. november 6. napjától számított késedelmi kamat megfizetésére kötelezte; ezt meghaladóan az elsőfokú ítélet 193.252 forint megbízási díj megfizetésére vonatkozó rendelkezését hatályon kívül helyezte és az eljárást megszüntette. Az elsőfokú bíróság ítéletének jogalapját és a megállapított megbízási díj összegét a 2017. április 1. napjától 2020. május 31. napjáig terjedő időszak tekintetében megalapozottnak és jogszerűnek találta. A részbeni hatályon kívül helyezés indokát az jelentette, hogy a szolgálati panaszt elbíráló határozat meghozatalát követő időre érvényesíteni kívánt megbízási díj tekintetében a pert – a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (2) bekezdésére figyelemmel – más közigazgatási eljárásnak kell megelőznie.

[4] A felperes 2021. július 1. napján újabb szolgálati panaszt nyújtott be a perrel érintett, 2020. június 1. napjától 2020. szeptember 30. napjáig terjedő időszakban rendszeresen végzett helyettesítési feladatok alapján neki járó megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetése iránt.

[5] Az alperes parancsnoka a szolgálati panaszt határozatával elutasította. Döntését azzal indokolta, hogy az érintett szervezeti egység állománytáblájában a vizsgált időszakban osztályvezető-helyettes státusz nem kerül rendszeresítésre, ezért az osztályvezető távolléte esetén a szervezetszerű alkalmi helyettesítését az alosztályvezetők láthatták el; a helyettesítés rendjét a felperes munkaköri leírása tartalmazta. A perbeli időszakban a felperes mindössze egy alkalommal helyettesítette az osztályvezetőt, ami nem nevezhető folyamatosnak. Az osztályvezetőt más alosztályvezető is helyettesíthette, a felperes ezért nem volt az osztályvezető kizárólagos helyettesítője. A felperes nem állt folyamatosan visszatérő többletmegterhelés alatt, és nem végzett egybefüggő három hónapot meghaladó helyettesítési tevékenységet.

A felperes keresete és az alperes védírata

[6] A felperes keresetében a 2020. június 1. napjától 2020. szeptember 30. napjáig terjedő időszakra vonatkozó 193.252 forint megbízási díj és annak 2020. augusztus 6. napjától számított törvényes késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[7] Előadta, hogy alosztályvezetői beosztásába nem tartozóan rendszeresen helyettesítette az osztályvezetőt, amikor az nem teljesített szolgálatot, továbbá akkor is ellátta az osztályvezetői munkakörbe tartozó feladatokat, amikor annak elvégzésében az osztályvezetőt egyéb feladat ellátása akadályozta. Rámutatott, hogy a perben vitatott jogkérdést a Kúria ítélete már eldöntötte, amikor megállapította, hogy az osztályvezető helyettesítése az alosztályvezetői beosztásához nem tartozó feladat volt. A helyettesítés a keresettel érintett időszakban is megvalósult, így annak ellátásáért megbízási díjra jogosult.

[8] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, mind a követelés jogalapját, mind annak összecszerűségét vitatva. A jogalap tekintetében azzal érvelt, hogy a felperes munkaköri leírásában rögzített feladat nem értelmezhető a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati viszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladatként. Az összecszerűség vonatkozásában a felperes által igényelt 125%-os mértékkel szemben csak a rendvédelmi illetményalap 50%-ának megfelelő megbízási díj megfizetését tartotta jogszerűnek.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy megbízási díj jogcímén fizessen meg a felperesnek 193.252 forintot és ezen összegnek 2020. augusztus 6. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát.

[10] Döntését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára és (5) bekezdésére, továbbá a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (6) bekezdésére alapította. Rögzítette, hogy a Kúria ítéletében megállapított tényállás, valamint a jogalap és az összecszerűség tekintetében tett megállapítások a jelen eljárásra is kihatottak. Az osztályvezető megelőző peres eljárásban felvett tanúvallomása is irányadó volt, az abban foglaltak szerint a felperes – az alperes állításával szemben – nem csak akkor látta el helyettesként az osztályvezetői feladatokat, amikor az osztályvezető szolgálatot nem teljesített, hanem akkor is, amikor egyéb feladatai ellátása miatt éppen akadályoztatva volt. A felperes helyettesítési feladatokkal történő megbízása 2020. szeptember 30. napjáig állt fenn. A perbeli időszakban a felperes az osztályvezetőt - annak egy hetes COVID karanténja alatt is - helyettesítette, heti rendszerességgel előfordult továbbá, hogy napi néhány órással helyettesítési feladatot látott el.

[11] A Kúria következetes és egységes joggyakorlatára hivatkozással rámutatott, hogy az alperes csak egy adott beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van. A hivatásos állomány tagjának a szolgálat teljesítése során a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített

feladatokat is végre kell hajtania, azonban a beosztásához nem tartozó feladatkör ellátása többletszolgáltatásnak minősül, amiért ellenszolgáltatásra jogosult. Amennyiben a rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az mindenképpen többletfeladatként értékelendő. A munkáltató utasítási joga nem korlátlan, csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendeltén, amely annak keretei közé tartozik. Jogellenes ezért az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – ellátását.

[12] Megállapítható ezért, hogy a perrel érintett időszakban a felperes – alosztályvezetői munkája mellett – az osztályvezető helyettesítésével folyamatosan visszatérő, rendszeresen jelentkező többletfeladatot végzett. A helyettesítésre a három azonos beosztásban lévő alosztályvezető közül kizárólag a felperest jelölték ki, következésképpen az alosztályvezetői beosztásnak nem alapértelmezett része az osztályvezető helyettesítése.

[13] A helyettesítési díj mértéke körében vizsgálta a többletfeladat nagyságát, a megbízással járó többletterheket, a helyettesített szolgálati beosztás besorolását. A megbízási díj mértékét a felperes által havonta a többletszolgálat ellátásával érintett szolgálati napok/órák számára, a feladat jellegére, valamint a felelősség súlyára figyelemmel a kereseti követeléssel egyezően az illetményalap 125%-ában állapította meg. Hangsúlyozta, hogy az alperes nem adta indokát az 50%-os mértékű helyettesítési díj megállapításának.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[14] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte.

[15] Álláspontja szerint a támadott ítélet sérti a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdését, a Kp. 3. § (3) bekezdését, 37. § (1) bekezdés f) pontját, valamint 78. § (3) bekezdés a) pontját. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a perbeli érvelését, melyből kifolyólag a bizonyítás eredményének mérlegelésekor a bizonyítékok egybevetésével és értékelésével ugyan részben helytállóan állapította meg a tényállást és az alkalmazandó jogszabályokat, azonban azokból téves jogi következtetéseket vont le, így ítéletének indokolása jogellenes, megalapozatlan és nem cáfolja az érdemi védekezésében foglaltakat.

[16] A Hszt. 101. § (1) bekezdés a) pontjára, 102. § (1) bekezdés b) pontjára és 103. § (1) bekezdésére hivatkozással hangsúlyozta, hogy a hivatásos állomány tagja számára a munkaköri leíráson kívül a szolgálati előjáró által adott parancs és utasítás is meghatározhat szolgálati feladatokat. A felperes a perbeli időszakban csak egy alkalommal helyettesítette az osztályvezetőt, ezért e feladat ellátása alapján nem volt jogosult megbízási díjra. A megbízási díj elsőfokú bíróság általi megállapítása – amellet, hogy annak összege megalapozatlan és jogszerűtlen – iratellenes is, mivel az osztályvezető a korábbi elsőfokú eljárásban felvett tanúvallomása szerint az érintett négy hónapos időszakban mindösszesen egy hetet volt távol a karantén szabályok betartása miatt. A tanúvallomás önmagában nem eredményezheti a megbízási díjra való jogosultság általánosságban történő megállapítását.

[17] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a Kp. bizonyításra vonatkozó rendelkezéseit, melyek szerint a bizonyítás a perben a felperest terhelte.

[18] Az elsőfokú bíróság elvonta a munkáltatói jogkör gyakorlójának azon jogát, hogy a megbízási díj százalékos mértékéről döntsön. A bíróság ugyan megállapíthatja a

megbízási díj jogalapját, illetve az arra való jogosultságot, a mérték megállapításának jogát azonban még erre irányuló kereseti kérelem esetén sem vonhatja el a rendvédelmi szerv hatásköréből. Az összecszerűség tekintetében is jogsértő ezért az ítélet.

[19] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[20] Rámutatott, hogy a Hszt.-nek a kereset jogalapjául szolgáló 71. § (1) bekezdés c) pontja, illetve (5) bekezdése elsőfokú bíróság általi megsértését az alperes fellebbezésében nem állította, így az anyagi jogi rendelkezések a fellebbezési eljárás során nem vizsgálhatók. Álláspontja szerint az alperes súlytalanul vitatta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, és figyelmen kívül hagyta az előzményi perben tett tanúvallomást. A megbízási díj összecszerűsége tekintetében az elsőfokú ítélet világos indokolást tartalmaz, a kereset jogalapjára nézve a joggyakorlat egységes és következetes.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[21] A fellebbezés az alábbiak szerint alaptalan.

[22] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta el.

[23] Ennek során a rendelkezésre álló adatok alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a határozata meghozatalához szükséges mértékben feltárta, ítéletének indokolásában a döntés indokait részletesen kifejtette. A helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére, és a megbízási díj mértékét, összegét is helyesen állapította meg. Döntésének helytálló indokaival a másodfokú bíróság – azok megisméltése nélkül – egyetért, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[24] A Fővárosi Ítéltábla mindenekelőtt azt hangsúlyozza, hogy a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja szerint a fellebbezésnek a beadványokra vonatkozó általános szabályokon túl tartalmaznia kell a fellebbezést megalapozó jogszabálysértést is a jogszabályhely pontos megjelölésével. A fellebbezésnek kötelező tartalmi kelléke a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a konkrétan megjelölt jogszabályhely milyen tartalmi kapcsolatban áll a fellebbezéssel, azt miként alapozza meg, a jogszabálysértés alapjául szolgáló indokok miként kapcsolódnak a megjelölt jogszabályhelyhez.

[25] Fellebbezésében az alperes megsértett jogszabályhelyként – általános jelleggel – a keresetlevél tartalmi követelményei között felsorolt, a közigazgatási tevékenységgel okozott jogsérelem, az annak alapjául szolgáló tények, illetve azok bizonyítékai előadását [Kp. 37. § (1) bekezdés f) pont], a felek bizonyítással kapcsolatos kötelezettségét előíró rendelkezést

[Kp. 3. § (3) bekezdés], továbbá a bizonyítási eljárás szabályaira vonatkozó eljárásjogi rendelkezéseket [Kp. 78. § (3) bekezdés a) pont] jelölte meg, melyekhez kapcsolódóan a bizonyítás eredményének mérlegelésével összefüggő törvényi előírás [Pp. 279. § (1) bekezdés] elsőfokú bíróság általi megsértését is állította. Nem jelölte meg ugyanakkor fellebbezésében, hogy ezen jogszabályhelyekkel kapcsolatosan milyen konkrét jogsértés vagy milyen konkrét mulasztás terheli az elsőfokú bíróságot, hanem általánosságban hivatkozott az ítélet iratellenességére, okszerűtlenségére, az elsőfokú ítéletben szereplő téves jogi következtetésekre, az indokolás megalapozatlanságára és jogellenességére. Ezen általános, a konkrétumokat teljességgel nélkülöző érvelés azonban nem volt alkalmas arra, hogy a fellebbezéssel támadott ítélet tekintetében a másodfokú bíróság a megjelölt jogszabályi rendelkezések megsértését vizsgálja, annak eredményeként erről állást foglaljon.

[26] A felperes fellebbezési ellenkérelmében helytállóan mutatott rá arra, hogy az alperes fellebbezésében – annak ellenére, hogy állítása szerint a jogalapot is támadta – az elsőfokú ítélet anyagi jogi alapjául szolgáló Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának és (5) bekezdésének sérelmét nem jelölte meg. Az alperes által a jogalap körében hivatkozott azon körülmény, miszerint a hivatásos állomány tagját önként vállalt korlátozások, illetve speciális kötelezettségek is terhelik, és teljesítenie kell a szolgálati előljáró által adott parancs, illetve utasítás keretében előírt szolgálati feladatokat, nem jelenti egyúttal azt, hogy a Hszt. elsőfokú bíróság által felhívott – és fellebbezéssel nem érintett – rendelkezései alapján a beosztásába nem tartozó helyettesítési feladatok rendszeres és folyamatos elvégzésével járó többletmunka esetén megbízási díjra ne lenne jogosult. Fellebbezési érvelésének ezen részében továbbá maga az alperes tesz iratellenes állításokat, amikor az osztályvezető előzményi bírósági eljárásban felvett, az ítélet [36] bekezdésében ismertetett tanúvallomásának egy részét, valamint az elsőfokú bíróság ítéletének [38]-[39] bekezdéseiben idézett kúriai határozatokkal alátámasztott egységes és következetes ítélkezési gyakorlatot figyelmen kívül hagyva, érdemi indokolás nélkül azzal ellentétes álláspontot foglal el a megbízási díj jogalapja tekintetében. Így az e körben előadott érvekkel sikerrel nem támadhatta az elsőfokú bíróság ítéletének jogszerűségét.

[27] A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint (pl. Kfv.VII.37.642/2020/5. számú kúriai határozat) a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgálati beosztáson kívüli tevékenység bír jelentőséggel. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott is, a hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása azonban többletszolgáltatnak minősül, amelynek elvégzéséért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó rendszeresen elvégzett további tevékenység – a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatok). A munkáltató utasítási joga az alperesi állásponttal szemben nem korlátlan, ezért csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely annak keretei közé tartozik. Egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós ellátása – nem tekinthető az adott munkakör részének (Kfv.VII.37.193/2020/8., Kf.VII.39.246/2020/4., Kf.VIII.39.804/2021/4. számú kúriai határozatok).

[28] Továbbá, amint azt a Kúria a Kf.VIII.40.409/2021/4. számú ítéletének [17]-[18] bekezdéseiben hangsúlyozta, „A munkáltató szervezetalkítási jogkörébe tartozik annak eldöntése, hogy egy adott vezető helyettesítését hogyan oldja meg, azaz arra külön munkakört létesít, vagy más munkakört betöltő személy részére rendeli el eseti jelleggel a helyettesítést. Az adott tényállás mellett igazolt, hogy az alperesnél elkülönült osztályvezető helyettesi munkakör létrehozása nem történt meg, hanem a felperes munkaköréhez rendelten nyert szabályozást az osztályvezető helyettesítésének feladata. Ez nem vitásan a felperes tekintetében fogalmilag a munkakörtől való eltérést jelentette. Tévesen hivatkozott az alperes arra, hogy az osztályvezető a peresített időszakban nem volt tartósan akadályoztatott és kizárólag az osztályvezető tényleges távolléte esetén jelentkező feladatellátás idejére illette volna meg a felperest a megbízási díj. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazásának – helyes értelmezés szerint – nem feltétele a helyettesített személy tartós akadályoztatása.”

[29] A fenti alapvetésnek megfelelően az előfokú bíróság a tényállás feltárása során ítéletének [36] bekezdésében részletesen értékelte az előzményi elsőfokú bírósági eljárásban tanúként meghallgatott osztályvezető tanúvallomását, és a tanú által előadottakból – a Kúria ítéletében foglaltakra is figyelemmel – okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes 2020. június 1. és 2020. szeptember 30. napjai között az osztályvezető helyettesítésével folyamatosan visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatot végzett, amely többletterherrel és fokozott felelősséggel járt a számára. Megalapozottan utalt arra is, hogy helyettesítésre a három alosztályvezető közül kizárólag a felperest jelölték ki, mely egyúttal azt is igazolja, hogy az alosztályvezetői beosztásnak nem alapértelmezett része az osztályvezető helyettesítése.

[30] Mindezekre figyelemmel az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 101. § (1) bekezdés a) pontjára, 102. § (1) bekezdés b) pontjára, illetve 103. § (1) bekezdésére, ahogyan azt a Kúria ítéletében is rögzítette. A megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletében történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – a bizonyítási eljárásra vonatkozó szabályok maradéktalan betartása mellett rögzített helyes tényálláson, az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán, továbbá a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapult. Az alperesi fellebbezés ezzel szemben általánosságban, konkrétumok nélkül és a tanúvallomás alperesre nézve kedvezőtlen részeinek figyelmen kívül hagyása mellett érvelt – egyértelműen alaptalanul – a bizonyítási eljárásra vonatkozó szabályok elsőfokú bíróság általi megsértésével és a bizonyítékok téves értékelésével.

[31] A megbízási díj összegszerűsége tekintetében az alperes fellebbezésében jogszabálysértést nem jelölt meg, a tanúvallomás értékelésével összefüggésben a megbízási díj mértékének megalapozatlanságára hivatkozott, valamint a munkáltatói jogkör gyakorlójának a megbízási díj mértékének megállapítására vonatkozó hatásköre elsőfokú bíróság általi elvonását sérelmezte. Az elsőfokú bíróság a megbízási díj mértéke körében ítéletének [44] bekezdésében részletesen értékelte a [43] bekezdésben felhívott jogszabályhelyek által előírt körülményeket, megalapozott és okszerű mérlegeléssel jutott arra a következtetésre, hogy az illetményalap 125%-ában megjelölt megbízási díj iránti igény nem tekinthető eltúlzottnak. Az alperes ezzel szemben sem az elsőfokú eljárás során, sem fellebbezésében nem adta indokát annak, hogy az elsőfokú bíróság által megállapítottakkal

ellentétben miért csak 50%-os mértékben kellene a megbízási díj összegét meghatározni, továbbá mely jogszabályi rendelkezés zárja ki azt, hogy a megbízási díj mértékét erre irányuló kereseti kérelem esetén a bíróság állapítsa meg. Az alperes általános – konkrét megsértett jogszabályi rendelkezés megjelölését nélkülöző – hivatkozásai az összecszerűség körében sem voltak alkalmasak az elsőfokú bíróság okszerű mérlegelésének kifogásolására és az elsőfokú ítélet jogszerűségének megdöntésére.

[32] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[33] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésére figyelemmel állapította meg, melynek során a felperes által felszámított költség összegét az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[34] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39.§ (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[35] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[36] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2022. május 18.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Antal Regina s.k.	dr. Németh Andrea s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró